

og i Texten tales om en *Capo di Erin*. I Afhandlingen om disse Reiser i Grønlands historiske Mindesmærker formoder Bredsdorff, at dette Navn kan udledes af det islandste trüni, vort Tryne, hvad der jo ogsaa vilde være et passende Navn paa et Fjorbjerg. Nu synes det at være mere end et Tilfælde, at Kuvingingel just betyder en Svinetryne; thi Kleinschmidt siger udtrykkelig i sin grønlandste Ordbog om Kuvingingel, at Betydningen af dette Ord i Grønland er ubekendt nu, og synes allerebe at have været det for 100 Aar siden; men Ordet forekommer som Navnet paa et Fjeld (ved Nanortalik), hvis Top har en umistjendelig Lighed med en opslaaende Svinetryne. Hertil skal jeg endnu tilføje, at de Danske kalde Fjeldet Schenings Næse, hvad der ogsaa tyder paa, at der maa være noget tryne- eller næseagtigt ved dette Fjeld.

I Bunden af Lesfermiut gaa to Isbræer helt ud i Vandet; men de levere kun smaa Stykker Kalvis. Tegning XXVI viser den sydligste af disse med de den omgivende spidse, høje Klipper. Landsskabet her i Nærheden af Kap Fardel har i det Hele taget et ikke lidt forskjelligt Udseende fra Egnet om Julianehaab og længere Nord paa. Medens et saa takket Fjeld som Nedefanimen der er en Unbtagselse, ere spidse og takkede Fjelde her Reglen; man ser tydeligt, at Isbedæftningen her nebe aldrig har været saa almindelig udbredt over næsten alle Fjelde som der, den har kun som utallige Bræer skaar sig ned i Kløfterne mellem de enkelte Fjelde og derved bidraget til, at disse ere blevene endnu mere skarpe og lodrette end oprindelig. Hertil har vel for en Del bidraget, at medens Fjeldene der i Gjennemsnit ere fra 700 til 1,200 m., saa synes Gjennemsnitshøiden af de største Fjelde her at være fra 1,500 m. til 1,800 m. Bjergarten maa i den ydre, forholdsvis lavere Del af Fjordens Omegn betegnes som Gneis, i den indre, høiere Del som Granit. Paa den sydligste af Bræerne gik vi en halvanden Fjerdingvei op og naaede til en Høide af 364 m.; her bleve vi standfede af nogle dybe Kløfter; men jeg tvivler ikke om, at skulde vi have naaet et bestemt Maal, kunde de nok have været omgaaede. Resultatet her var det samme som ved Kiagtut og Igdlorsuit, at for Fodgængere med ikke mere Bagage end den, de med nogenlunde Lethed kunne bære paa Ryggen, vil Sne vist som oftest kunne passeres; men skal der føres Stæde med, hvad der jo er uundgaelig nødvendigt for et længere Ophold, da ville Banfælgighederne forsøges i høi Grad. Bevægelsen af den anden Bræ, der er ca. 940 m., var for Punkter, der laa i følgende Afstand fra Randen: 157 m., 204 m. og 408 m. i 45½ Time, henholdsvis: 0 m. 30, 6 m. 51 og 7 m. 11, hvilket i 24 Timer giver henholdsvis 0 m. 48, 3 m. 48 og 3 m. 75. Man ser altsaa, at Bevægelsen i Midten ikke er saa ganske ringe. —

Medens Storisen siden vort Ophold i Smallesund ikke havde generet os, saa var den under vort Ophold her i Fjorden kommen ind til Kysten og havde fyldt Mundingen af alle Fjordene, saa vi havde en ikke ringe Møje med at naae Nanortalik; og dette Sted forhindrede den os i 10 Dage at forlade. Nanortalikøen, der naaer en Høide af ca. 600 m., er i mineralogisk Retning bekendt ved, at der her findes Arsenikkies, Turmalin og Grafit. Denne sidste findes her, ligesom flere andre Steder i Omegnen, i Gneisen, der da er let kjendelig ved sin røde Farve. Turmalinen tilligemed Granater og Arsenikkiesen findes i en leptinitagtig Stenart, bestaaende af hvid Quarz, hvid Feldspath med lidt Glimmer. Arsenikkiesen findes lige ved Vandlinien, tildels dækket af Høivaande, et kort Stykke Wei fra Anlægget, paa et Steb, de Danske kalde „Ny Børs“, meget sparsomt indsprængt i Klipperne.

Først den 18de September lykkedes det os, efter flere forgjæves Forsøg, at slippe igjennem Sne, og da Tiden var saa langt fremskredet, maatte vi se at naae vort Bestemmelsessted Svigtut saa hurtig som muligt, hvorfor Undersøgelserne maatte ophøre. Ved Lichtenau havde jeg dog Tid til at samle nogle Prøver af den af Laube omtalte „Gestein von Lichtenau“, der efter Urba er en Gabbro. Efter en Dags Ophold ved Julianehaab, hvor Lieutenant Holm igjen sluttede sig til os, da „Hvalfisken“ hele Tiden, siden han forlod os, havde ligget inde-spærret af Is i „Hollanderhavnen“ paa en af Øberne, og begyndte af et for den Tid af Aaret ualmindelig varmt, stille Veir, naaede vi Kryolithbrødet den 24de September, hvor vi bleve til den 17de Oktober, da vi gik ombord i „Fog“ og kom til Kjøbenhavn den 1ste November. Angaaende Opholdet og Undersøgelserne ved Svigtut, da skal jeg ikke her indlade mig videre derpaa, da Forholdene i Alt vare de samme, som da Professorens var der i 1874. Kun skal jeg tillade mig at henvisse til Tegningerne XXVII til XXIX og Fotografierne 23 til 32, der ville tjene til at anskueliggjøre Forekomsten og Brydningsmaaden af dette eiendommelige Mineral.

I det fotografiske Album findes endelig under Nr. 33 til 36 Billeder af Kryolithbrødet Svigtut, Kolonien Julianehaab, Kafortof, Anlægget Nanortalik og Udstedet Ragisfimiut, der vel strengt taget ikke kunne siges at have geologisk Betydning; men foruden at de give et Billede af de paagældende Egne, saa bidrage de dog til at anskueliggjøre sociale Forhold i dette lidet bereiste Land. Det Samme gælder tildels om Billederne 37—39, der ere Portrætter af